

Hồi thứ năm mươi sáu
 Nghe Giọng Nói Sinh Lòng Ngờ Vực

Bùi phu nhân ngậm ngùi rồi tự nhủ :

- Gã Bạch Phi Khanh có nhiều hình tích rất khả nghi. Tỷ như gã từ đường Hàm Lạc đi vòng thẳm đến Chu Tiên trấn. Trong khi đó gã trải qua nhiều cơn nguy biến ở Cái Bang và Cực Lạc giáo mà được vô sự. Dù cho gã có phúc tinh hộ vệ, nhưng chắc chắn võ công cũng phải tinh thâm mới được. Ta phải điều tra xem gã xuất thân ở môn phái nào ? Gã chen chân vào chốn giang hồ với mục đích gì ?

Trong đêm tối, ngôi cổ mộ quanh quẽ làn gió vi vu càng làm tăng vẻ thê lương.

Bạch Phi Khanh không còn ở đây, Bùi phu nhân vừa nóng nảy ra chiều nghi vấn, vừa buồn bực trong lòng mà không có cách nào tìm được đáp án.

Mụ xoay mình phóng cước chạy nhanh trông như một vì sao sa lướt trên không lao về phía trước ngôi chùa hoang.

Ngôi chùa hoang mà Cao Thanh Vân dùng làm chỗ tạm trú ở bên con đường nhỏ phía trước. A Liệt đang chạy thật nhanh về đó vì chàng nghe lỏm được câu chuyện ở miệng Phàn Phiếm nói với mọi người. Bây giờ chàng đối với Cao Thanh Vân chẳng những không có quan hệ cừ địch mà còn phát sinh mối tình thân thiết, cảm động. Về vụ "Huyết vũ thư" thì sự thực chỉ có mình chàng biết mà thôi. Dĩ nhiên Cao Thanh Vân không phải là người phát "Huyết vũ thư" vì người đó là một phụ nhân.

Tại sao người ta đem vụ này trút lên đầu Cao Thanh Vân cũng chỉ có mình A Liệt hiểu, vì bữa trước chàng mô tả hung thủ, hình dáng bề ngoài giống hệt Cao Thanh Vân. Chàng tự nghĩ :

"Dù bản lĩnh Cao Thanh Vân có xuất quỷ nhập thần thì lấy sức một người chọi với bấy nhiêu tay cao thủ vẫn còn kém xa."

Vì thế chàng cần đến gặp họ Cao trước bọn kia để thông tri cho y biết mà đề phòng.

A Liệt thi triển khinh công đến tột độ chạy chừng được hơn mười dặm thì trước mặt hiện ra một ngôi chùa. Chàng thở phào một cái nhẹ vì biết mình đã đi đúng đường. Có điều lúc này chàng không dám chạy nhanh thêm nữa vì Phàn Phiếm nói là đã phái người ở trong bóng tối giám thị Cao Thanh Vân. Nếu chàng không cẩn thận thì e rằng làm kinh động đến bọn tai mắt của Phàn Phiếm.

A Liệt đến trước chùa liền dừng bước lại. Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy trong chùa tối om, dường như không có một đạo nhân nào.

Đột nhiên A Liệt nhảy qua bức tường vây đi thẳng vào phía sau ẩn mình.

Trong hậu điện có một thiền phòng hầy còn ánh đèn lọt qua khe cửa hắt ra ngoài. A Liệt nghĩ bụng :

“Nếu Cao Thanh Vân còn ở trong chùa thì nhất định trú nơi gian phòng kia.”

Chàng rón rén tiến về phía trước mấy bước rồi đột nhiên dừng chân. Trong đầu óc minh mẫn của chàng hiện ra mối cảnh giác, chàng nhìn về phía góc tường . Đột nhiên có tiếng cười lạt rồi tiếng người hỏi vọng ra :

- Người đến đây làm chi ?

A Liệt giật nảy mình. Lúc chàng định thần nhìn lại thì thấy Cao Thanh Vân đã từ trong góc tường rảo bước ra, cặp mắt loang loáng của hắn trong bóng tối càng oai nghiêm trấn áp lòng người.

Cao Thanh Vân tiến đến trước mặt A Liệt nói :

- Thị giác và thính giác người quả nhiên lợi hại mới biết ta ở chỗ này.

A Liệt hồi hã nói nhanh :

- Tiểu đệ đến kiếm Cao huynh.

Cao Thanh Vân trầm giọng hỏi :

- Người nói vậy thì nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi sao ?

A Liệt gật đầu đáp :

- Đúng thế ! Đã xảy ra việc rất quan trọng.

Cao Thanh Vân giục :

- Việc gì người hãy nói ra đi.

A Liệt càng lộ vẻ khẩn trương đáp :

- Tưởng chúng ta nên núp vào chỗ nào đã. Bằng không bọn chúng đến nơi nhìn thấy thì thật rầy rà.

Cao Thanh Vân nói :

- Không cần đâu, người hãy nói trước đi !

Dĩ nhiên Cao Thanh Vân lộ vẻ kiêu hãnh không sợ sệt gì khiến A Liệt tăng thêm dũng khí. Chàng liền đáp :

- Đó là việc có liên quan đến “Huyết vũ thư”

Cao Thanh Vân chau mày hỏi :

- Huyết vũ thư ư ? Huyết vũ thư thì có liên quan gì đến ta ?

À Liệt đáp :

- Tiểu đệ cũng không rõ, nhưng bọn họ nhận định Cao huynh là người đã phát Huyết vũ thư. Hiện giờ mấy tay cao thủ hợp lực lại để đối phó với Cao huynh.

Cao Thanh Vân bây giờ đã cảm thấy việc này nghiêm trọng. Y nghe À Liệt nói bất giác lùi lại mấy bước đứng vào trong bóng tối ở bên tường.

À Liệt cũng theo y ẩn vào bóng tối.

Bỗng nghe Cao Thanh Vân hỏi :

- Những người tới đây là ai ?

Y lộ vẻ trầm trọng, cặp mắt càng sắc bén chăm chú ngó À Liệt dường như muốn nhìn thấu tâm trạng chàng.

À Liệt liền nói tên mấy người kia cho y nghe.

Cao Thanh Vân trầm ngâm, không nói gì.

À Liệt hoang mang hỏi :

- Sao Cao huynh không tránh đi ?

Cao Thanh Vân lạnh lùng hỏi lại :

- Tại sao ta phải lẩn tránh ?

À Liệt lấy làm kỳ hỏi lại :

- Phải chăng một mình Cao huynh đủ đối phó với bọn họ ?

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp :

- Những người đó đều là cao thủ nổi danh. Nếu bọn họ liên thủ hiệp lực thì một mình ta làm sao chống nổi ?

À Liệt nói :

- Hỡi ơi ! Đã vậy thì Cao huynh nên lánh mình trước đi. Bây giờ Cao huynh không đi ngay thì chẳng còn có cơ hội nào nữa. Vì thế mà tiểu đệ đã phải lật đật đến đây để báo tin. Tiểu đệ nghĩ rằng khi đã chạm trán bọn họ là họ ra tay ác độc ngay chứ chẳng nề nang gì đâu.

Cao Thanh Vân bỗng cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Người đã quan tâm đến vụ này phải chăng chính người có liên quan đến "Huyết vũ thư" ?

Λ Liệt lắc đầu đáp :

- Cái đó không liên quan gì đến tiểu đệ!

Cao Thanh Vân gật đầu nói :

- Không liên quan là hay lắm rồi. Bọn họ tuy đông người nhưng ta cần phanh phui cho ra vụ này, người hãy lánh đi. Dính vào vụ này thì e rằng mấy năm cũng chưa xong.

Λ Liệt phưỡn ngực ra đáp :

- Tiểu đệ cũng không sợ.

Cao Thanh Vân hơi ngạc nhiên nhìn chàng gật đầu mỉm cười, khiến chàng càng thêm vững dạ.

Cao Thanh Vân bỗng vươn tay ra nắm lấy vai Λ Liệt đẩy vào chỗ tối. Lúc này Λ Liệt đã nghe tiếng bước chân vọng lại từ bên này đi tới

Cao Thanh Vân giơ tay ra hiệu cho Λ Liệt, chàng định ẩn thân vào trong bóng tối ở góc tường.

Cao Thanh Vân đang hoảng tiến về phía trước và đứng ở giữa sân.

Λ Liệt thấy y có phong độ hiên ngang đúng là một bậc đại trượng phu càng sinh lòng kính phục.

Trước tình thế hiện thời, thực ra trong thâm tâm chàng lo lắng cho Cao Thanh Vân vì võ công y dù cao thâm đến bậc nào nhưng sức một người chẳng thể nào địch lại số đông cao thủ hạng nhất. Tiếng bước chân đã đến gần, tay mặt Cao Thanh Vân từ từ rút thanh bảo đao xanh lè, vẻ mặt y vẫn bình tĩnh.

Lúc này trên thiên điện trong chùa bỗng nghe đánh vèo một tiếng. Một bóng đen nhẹ nhàng hạ mình xuống mé đông trong sân.

Tiếp theo hai bóng người từ trên nóc nhà nhảy xuống hai bên hành lang.

Λ Liệt nhận ra người đầu tiên là Phàn Phiếm ở Thần Câu môn. Còn hai người nữa là Xích luyện xà Kỳ Kinh và Hứa Thái Bình.

Ba người này cùng hạ mình xuống đất như đồng thời, từ ba phương hướng khác nhau tiến gần vào.

Bọn họ vừa xuất hiện đã nhìn thấy một người đứng ở giữa sân mà người đó chính là Cao Thanh Vân khiến họ không khỏi sửng sốt.

Cao Thanh Vân đảo mắt nhìn ba người rồi chấp tay nói :

- Cao mỗ chờ các vị ở đây đã lâu rồi.

Phàn Phiếm cười khanh khách nói :

- Cao Thanh Vân ! Chắc các hạ đã tự biết là bất luận trường hợp nào cũng không thể trốn qua được đêm nay.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Phải chăng các hạ là Phàn lão sư ở Thần Câu môn ?

Phàn Phiếm gật đầu đáp :

- Chính thế !

Cao Thanh Vân lại đưa mắt nhìn Kỳ Kinh thấy hắn đặc biệt có đôi mắt gà chọi, liền cười lạt nói :

- Phải chăng các hạ là Kỳ thị gia trong Bắc mang tam xà ?

Kỳ Kinh gật đầu đáp :

- Chính tại hạ !

Cao Thanh Vân sau cùng nhìn Hứa Thái Bình. Hứa Thái Bình chấp tay nói :

- Tại hạ họ Hứa...

Cao Thanh Vân tiếp ngay :

- Chắc các hạ là Hứa Thái Bình ở Thăng Long hội ?

Cao Thanh Vân mới liếc mắt ngó qua ba người đã biết rõ lai lịch. Phàn Phiếm tiến lên mấy bước lạnh lùng hỏi :

- Cao huynh đã biết rõ bọn ta tất cũng hiểu chúng ta đến đây với mục đích gì ?

Cao Thanh Vân ngửa mặt trông lên nóc điện rồi đưa mắt ngó trên ngọn một cây lớn. Cặp mắt y loang loáng có ánh sáng tỏ ra nội công tinh thâm và cơ trí hơn người. Y hững hờ đáp :

- Nếu Cao mỗ đoán không lầm thì dường như còn mấy vi bằng hữu chưa xuất hiện. Các vi đã giá lâm sao không ra đây để cùng nhau tương kiến ?

Trên nóc điện có tiếng cười lạt đáp :

- Cao huynh quả không hổ danh là người có ngoại hiệu Bạch Nhật Thích Khách. Công phu thính thị thật có chỗ hơn người.

Tiếng nói vừa dứt, người đã xuất hiện, chính là văn sĩ, người này lưng đeo trường kiếm, vẻ mặt hiên ngang, khí vũ không phải tầm thường.

Cao Thanh Vân chưa kịp lên tiếng thì một người khác từ trên ngọn cây lớn tung mình nhảy xuống. Hai cái nhấp nhô, người đã đến trước mặt.

Cao Thanh Vân thấy người này là một lão già cầm đũa râu dê. Lão không chờ Cao Thanh Vân hỏi đã tự báo tên họ :

- Tại hạ là Vương Đạo Toàn.

Cao Thanh Vân gật đầu nói :

- Tiểu đệ chỉ nghe được danh chứ chưa từng biết mặt Vương huynh. Vương huynh là một tay cao thủ ở Thất Tinh môn, tại hạ đã ngưỡng mộ từ lâu.

Đoạn y đưa mắt nhìn hán tử ăn mặc ra kiểu văn sĩ nói :

- Vị này tất nhiên là Lục Nhất Điều lão sư ở phái Nga Mi ?

Lục Nhất Điều gật đầu không nói gì.

Năm người mười con mắt đều nhìn cả vào Cao Thanh Vân với một vẻ thâm trầm thù nghịch.

Lúc này cánh cửa gỗ bên ngoài tường bị đẩy ra, Bùi phu nhân đang thoãn thoắt tiến vào.

Bùi phu nhân còn cách Cao Thanh Vân chừng hơn trượng, dừng bước lại nói :

- Xin lỗi ! Bản nhân đến trễ một bước.

Mọi người liếc mắt ngó mục một cái rồi lại nhìn vào mình Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân chăm chú nhìn Bùi phu nhân, cặp lông mày nhíu lại. Phàn Phiếm liền giới thiệu :

- Vị này là Bùi phu nhân, nội tướng của chưởng môn tộ phái.

Cao Thanh Vân chấp tay nói :

- Hân hạnh được hội kiến cùng phu nhân.

Bùi phu nhân cũng gật đầu nói :

- Chúng ta đã được nghe đại danh của Cao tiên sinh từ lâu, rất lấy làm ngưỡng mộ. Cao Thanh Vân đảo mắt nhìn mọi người, cất giọng lạnh như băng hỏi :

- Các vị đều là hào kiệt nổi danh trên chốn giang hồ. Tại hạ không hiểu các vị liên hiệp ra mặt có điều chi dậy bảo ?

Phàn Phiếm háng dặng một tiếng rồi đáp :

- Cao tiên sinh ! Bọn tại hạ xin nói thẳng là trong con mắt bọn quang côn cát bụi không lọt vào được. Cao bằng hữu , ông bạn không hiểu nguyên nhân bọn tại hạ đến đây thật ư ?

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp :

- Tại hạ không biết.

Kỳ Kinh bật lên tiếng cười quái gở nói :

- Được rồi ! Các hạ đã không hiểu thì tại hạ xin nói huých toẹt một câu là bọn tại hạ tới đây vì vụ "Huyết vũ thư" .

Cao Thanh Vân lạnh lùng nói :

- Kỳ huynh nói câu này càng khiến Cao mỗ mù tịt.

Kỳ Kinh cười khanh khách nói :

- Cao bằng hữu ! ông bạn đừng giả vờ nữa. Vụ này Đản huynh đã nắm được đây đủ bằng chứng.

Hắn quay lại hỏi Đản Phiếm :

- Phải vậy không Đản huynh ?

Tuy hầu ngó Đản Phiếm, nhưng cặp mắt gà chọi lại hướng về phía khác.

Đản Phiếm hiểu ngay Kỳ Kinh có ý trút trách nhiệm lên đầu mình. Nhưng lúc này hắn đành liếc nhận lấy, liền gật đầu đáp :

- Đúng, tại hạ công nhận người đã phát Huyết vũ thư và giết chết phụ nhân họ Tra chính là các hạ.

Cao Thanh Vân tủm tỉm cười nói :

- Như thế thì thú thật.

Lục Nhất Điều lạnh lùng hỏi :

- Cao huynh tưởng chỉ cười xòa một cái là xong việc chăng ?

Vương Đạo Toàn cũng cười nhạt nói :

- Đêm nay bọn tại hạ yêu cầu các hạ phúc đáp một cách hợp lý. Không thì hà hà... bọn tại hạ chẳng nề nang gì.

Kỳ Kinh mượn thanh thế mọi người lớn tiếng hỏi :

- Họ Cao kia ! Người còn chối được chăng ?

Cao Thanh Vân không trả lời. Trong đêm tối chỉ nghe tiếng gió lạnh hắt hiu khiến cho bầu không khí biến thành khản trương đến cực điểm. Bọn Bùi phu nhân gồm sáu tay cao thủ đều chú ý nhìn vào người thích khách khét tiếng trong võ lâm chăm chăm vừa để phòng ngừa hấn hại người một cách bất thành linh, vừa chuẩn bị cùng nhau tấn công.

A Liệt ngồi co ro sau bụi cây thấp. Chàng rất dỗi hờn hộp không dám thở mạnh.

Tỉnh thức mà nói nếu chàng sợ bọn cao thủ hạ sát thì chàng đã nhảy ra cáo tố người

phát "Huyết vũ thư" không phải là Cao Thanh Vân.

Nên biết trường hợp mà chàng nói rõ nội vụ thì chính chàng lại rước lấy những sự rắc rối cùng nguy hiểm vào mình gấp mười hiện giờ.

Vấn đề trọng yếu còn ở chỗ bản lãnh Cao Thanh Vân tinh thâm quán thế, liệu sáu tay đại cao thủ có thể hạ sát được y không? Đó còn là một nghi vấn. Nếu chàng biết chắc Cao Thanh Vân tất bị hạ sát thì chắc chàng không chịu ngồi yên.

Cao Thanh Vân cúi mình thấp xuống, cầm ngang thanh đao đặt trước ngực. Đây là tư thế chuẩn bị cự địch hoặc tấn công. Theo võ học thì những người mã bộ càng thấp xuống bao nhiêu lúc chuyển động càng mau lẹ bấy nhiêu. Đúng là một tư thế cốt yếu để di chuyển thân hình mau chóng.

Bùi phu nhân hô :

- Nào các vị! Động thủ đi thôi!

Mụ vừa dứt lời, tất cả sáu người bắt đầu cất bước vây quanh Cao Thanh Vân.

À Liệt chấn động tâm thần, suýt nữa chàng gây tiếng động thì thế nào cũng lọt vào tai bọn kia.

Chàng phải khó ngọc trấn tĩnh tinh thần rồi tự nghĩ :

"Trời ơi! Thanh âm của Bùi phu nhân làm sao lại giống hệt người đàn bà có búi tóc cao đã phát "Huyết vũ thư"? Lại thực, trước kia lúc ta thấy người phụ nữ nào hiểu võ công tỹ như Tô đại thư liền để tâm dò xét, sao ta lại không hoài nghi Bùi phu nhân"

Chàng mới gặp Bùi phu nhân lần đầu mà không nảy lòng ngờ vực thật đúng là một chuyện kỳ dị.

À Liệt hồi tưởng lại những chuyện đã qua từ lúc gặp Bùi phu nhân ở nơi khoảng đất. Lúc ấy chàng đang sắp mai táng cho Tô Ngọc Quyên, trong lòng chứa đầy nỗi bi ai thống khổ. Chàng chợt tỉnh ngộ tự nhủ :

- Phải rồi! Tuy phu nhân rất xinh đẹp nhưng tuổi đã vào hạng nạ dòng nên ta chẳng những không có quan niệm gì khác, mà thậm chí vừa trông thấy phu nhân liền nhớ tới má má. Huống chi thanh âm của bà lại tỏ ra đồng tình với ta nên ta hoàn toàn không nghĩ tới bà là hung thủ.

Bên ngoài mọi người vẫn chuyển động chung quanh bao vây Cao Thanh Vân vào giữa. Cục diện đã thành kiếm tuốt cung dương. Bầu không khí mỗi lúc một khẩn trương hơn. À Liệt lại nghĩ thầm :

"Lúc phu nhân hô mọi người động thủ, trong lòng bà nhất định chứa đầy sát khí, cũng

giống như ngày trước bà muốn giết ta nên thanh âm mới phát ra như vậy. Có điều ta không hiểu những người đàn bà khác khi trong lòng họ chứa đầy sát khí, thanh âm họ có giống thế không”

Trí nhớ chàng hơn người một bậc, chàng thấy rõ thanh âm người đàn bà có búi tóc cao giống hệt thanh âm Bùi phu nhân mà trong thâm tâm chàng lại không muốn xác nhận Bùi phu nhân là hung thủ đã phát Huyết vũ thư.

Nên biết một ngày kia mà chàng xác định Bùi phu nhân đúng là hung thủ thì vấn đề này trở nên rộng lớn vô cùng. Trước hết chàng nghĩ đến mình bị cảnh nhà tan người chết phiêu lưu cô độc. Sau nữa nếu Bùi phu nhân là hung thủ sát hại mẫu thân chàng thì chàng phải giết mẹ. Mặt khác, vì Bùi phu nhân mà A Liệt nảy ra cảm giác nhớ tới mẫu thân, nên chàng rất hy vọng phu nhân không phải là hung thủ.

Bóng người vẫn chuyển động, ánh đao kiếm lấp loáng không ngừng. Hai tiếng choang choang vang lên phá tan bầu không khí trầm tịch lúc canh khuya.

Đó là Kỳ Kinh và Hứa Thái Bình đồng thời phát động thế công.

Nhưng chiêu thức của họ đều bị Cao Thanh Vân đón đỡ bật lên thành tiếng chát chúa. Sau đó lại khôi phục thế bao vây và cục diện thêm phần khẩn trương.

A Liệt bụng bảo dạ :

- Bùi phu nhân ở địa vị phu nhân chưởng môn Thân Câu môn tại Phụng Dương thì sao bà lại phát Huyết vũ thư khiến cho mình trở nên hung thủ gây ra cuộc đại loạn làm khổ thiên hạ?

Rồi chàng lại nghĩ : Ta ngắm ngàng quan sát thì hiển nhiên phu nhân là người đứng sau bức màn huy động mọi người đối phó với Cao Thanh Vân và đẩy y ra làm hung thủ. Điểm này chứng minh bà có dụng ý gì? Phải chăng mục đích bà muốn cho bảy môn phái lớn sau khi tìm ra hung thủ giả rồi không cần truy cứu đến chân hung nữa? Đồng thời cử động này còn có thể kéo một môn phái nữa xuống nước khiến cho

cục diện thêm hỗn loạn.

Sau khi suy đi nghĩ lại thì mặt nào cũng có lý, A Liệt cảm thấy đau khổ vô cùng chỉ muốn la lên một tràng để triệt bỏ mối hận trong lòng.

Đột nhiên bên ngoài Cao Thanh Vân lớn tiếng hỏi :

- Giả tử tại hạ buông đao đầu hàng để chờ các vị điều tra cho rõ chân tướng thì các vị định đối phó với tại hạ ra sao ?

Cả mấy người đồng thanh đáp lại, nhưng thanh âm của Bùi phu nhân lạnh lẽo nhất, chói

lời nhất lần át hết những tiếng người kia. Mụ nói :

- Trước hết bọn ta điểm huyết người, đem giam vào một nơi bí mật. Một mặt phái người điều tra cho rõ chân tướng.

Cao Thanh Vân háng dặng một tiếng, chưa trả lời ngay.

À Liệt nắp sau bụi cây suýt nữa lên tiếng bảo Cao Thanh Vân ưng chịu đi và buông đao đầu hàng, vì chàng cảm thấy sáu tay đại cao thủ vây đánh, chàng ở ngoài cũng đã phát run. Do đó chàng biết Cao Thanh Vân ở vào hoàn cảnh nguy hiểm đến thế nào ! Mặt khác, Cao Thanh Vân không phải là hung thủ thì còn lo gì họ mở cuộc điều tra. Như vậy là vẹn cả mọi bề.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Bản nhân từ ngày ra đời tiếng tăm còn kém xa các vị. Vậy mà đêm nay lại được sáu tay đại cao thủ phải hợp lực đối phó với một mình bản nhân, tưởng không còn gì vinh hạnh hơn nữa.

Bùi phu nhân nói :

- Bọn ta tuy nhân số rất đông, nhưng nếu người quá lại tu luyện võ công của Hoá huyết môn tất tình thế lại khác hẳn.

Cao Thanh Vân giữa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Võ công của Hóa huyết môn thì có gì đáng sợ ? Chẳng lẽ trong thiên hạ không còn thứ võ công nào bằng được Hóa huyết môn ư ?

Bùi phu nhân lạnh lùng đáp :

- Đêm nay bất luận người nói thế nào cũng mặc. Trừ phi người chịu tuân theo điều kiện của ta , buông đao đầu hàng chịu trói, còn không thì đừng hòng rời khỏi nơi đây một cách bình yên.

Bà nói câu này khiến cho Cao Thanh Vân không thể đề cập đến vấn đề võ công được nữa. Vì nếu y còn nói tới tức là y sợ bọn họ mà tìm cách giải thích. Sự thực Cao Thanh Vân chỉ muốn nói mình là hóa danh đệ tử của Tiêu Dao lão nhân. Nếu y đưa được chứng cứ ra thì tình thế sẽ thay đổi.

Mắt A Liệt dương lên như hai ngọn đèn lồng. Không phải chàng quan tâm về câu trả lời của Cao Thanh Vân. Chàng dương mắt lên là để nhìn cặp giò chỉ cách chàng hơn trượng. Đây đúng là hai chân của Bùi phu nhân. Phần thông xuống bị ống quần che đi không nhìn thấy hở ra chút nào, nhất là trong đêm tối dù có để hở cả đùi thì người khác nhiều lắm cũng chỉ trông thấy màu trắng còn phải bổ túc thêm bằng óc tưởng tượng.

Nhưng thị lực của A Liệt linh mãnh hơn các cao thủ võ lâm rất nhiều. Chàng trông rõ mồn một hai chân của Bùi phu nhân như người thường coi thấy lúc ban ngày một vật cách xa chỉ bằng ba bốn thước.

A Liệt trông rõ cả Bùi phu nhân đi đôi giày thêu đỏ mềm tuy nó không có gì đặc biệt mà vẫn là đôi giày mù đi ngày trước. Đồng thời tư thế mù đúng có chỗ đặc biệt khiến A Liệt không quên được. Vì vậy mà chàng dương cặp mắt thật to. Hiện giờ A Liệt có thể xác định người đã phát Huyết vũ thư đẩy võ lâm thiên hạ vào tình thế trời long đất lở và khiến chàng nhà tan người chết chính là người đàn bà này, là Bùi phu nhân ở Thần Câu môn tại Dục Dương.

A Liệt ban đầu nảy ra ý niệm rất xúc động những muốn thắm vấn ngay tước gốc ngọn của phu nhân, nhưng rồi chàng lại bị lý trí ngăn trở. Chàng nghĩ thầm :

“Chỉ cần biết là mù, rồi lo gì không có cơ hội ? Bây giờ nếu mình ra tay thì chẳng những không ích gì mà còn tự rước lấy cái thất bại chua cay...”

Vietkiem.com